

ESQUERRA

REDACCIÓ
Març de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ
175 pts. trimestre
ANUNCI: Preus con-
sencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY III - NÚMERO 96

OLOI, 18 D'ABRIL DEL 1936

PREU 15 cèntims.

Cal véncer un altre cop!

per J. FÀBREGA

Caldria ésser orb, políticament parlant, per a creure que és prou la brillant victòria del 16 de febrer a abatre per sempre i d'una manera definitiva l'enemic comú del poble republicà espanyol i català. No. No està convençut l'element monàrquic, cavernícol i jesuític del seu fracàs i del menyspreu que el poble esclavitzat des de tantes centúries, sent per ell i contra ell. No sap resignar-se. No sap perdre. No vol abandonar fins a esgotar tots llurs mitjans que són perillosos i potents, els seus (?) privilegis, conquerits a costa de qui sap quants inconfessables i criminals fets horrorosos. Lluita brutalment a la llum del dia, amb un llenguatge esgarrifosament cínic, i a les tenebres, amb actes que la Justícia cuidarà, si pot, de sancionar com es mereixen.

Els procediments per a desfer-se dels dirigents enemics seus, polítics i sincers republicans o components del Front Popular, són indiferents als que han tingut la gosadia d'aplicar-se el nom de «Front d'Ordre». El mateix els és regar amb sang dels amics del poble els carrers de Madrid, disparant les seves pistoles-metralladores, que portar bombes als pisos per a matar no sabeu qui. Quan tot el poble madrileny celebra amb joia la data gloriosa del 14 d'Abril, *ells* encenen uns petards sota la tribuna que ocupa el Govern republicà i a trets volen dispersar els ciutadans. Criminals! I un capità de l'Exèrcit, perdut ja tot poder de control sobre sí mateix, desesperat, amb l'arma a la mà, intenta obrir-se pas per tal d'assassinar el Govern que s'ha donat el poble i, rabiós, en no poder aconseguir el seu desig, s'arrabassa a mossegades les estrelles del braç i trosseja la gorra. Quina supèrbia! Això és el feixisme! Cinisme, persecució, extermini, guerra a mort! I mireu amb quina gosadia anuncien la guerra civil. Però Azaña, l'home noble, l'home honorat, l'home sincerament republicà, els diu: «No passareu!»

* * *

Ah! Però és precís que el poble no obli els seus deures. Els governants no poden anar més enllà d'on els acompanya el poble. Si els ciutadans honorats deixessin de complir el proper dia 26, el sagrat deure del sufragi, si creient-ho ja tot fet es paressin a contemplar els llores de la victòria sense donar importància a la lluita actual; si el dia 26 minvés en una engruna tan sols l'entusiasme del Front Popular, seria una fatalitat. Els que ja ara són incontenibles serien aleshores desafiadors i una nova era d'infàmies s'escamparia arreu. No n'hi ha prou amb la victòria, que és segura; deu ésser esclatant, contundent. Ni un republicà pot restar sense votar. Cal disciplina i obediència. Cal emetre el vot. Seria una insensatesa o una incomprensió fer el contrari. El càrrec que es va a proveir és d'una tal naturalesa i importància i llur funció tan destacada, que, sabut és de tothom, d'ell depèn la vida del règim. I és precís consolidar el règim. Però per a consolidar el règim cal que el Front Popular d'esquerres pugui elegir el President de la República. Procediments tèrbols del suara destituït senyor Alcalà Zamora, ens diuen clar el què pot un President. Es per això que volem repetir per tal de que se'n facin ressó tots els republicans de les nostres contrades.

Cal véncer un altre cop!

Recordant

per PERE TRIADÚ
(de les Joventuts d'Esquerra)

14 d'Abril, dia en que el poble espanyol veié, amb una alegria immensa, com s'ensorrava per si mateixa una monarquia que havia restat la llibertat i el progrés a a moltes joventuts que somniaven amb una Espanya nova. Eren les tres de la tarda quan es veié onejar la bandera de la llibertat a la Plaça de Sant Jaume, avui Plaça de la República. Francesc Macià i Lluís Companys, interpretant la voluntat i el sentiment d'una gran majoria, acabaven de proclamar la República. La tarda i el dia que segueix, el poble va desbordar-se en manifestacions entusiastes, oferint un gran aspecte al veure aquelles cares rialleres que de tant en tant es contreïen per a donar un crit de Visca la República! Visca Catalunya! seguit de cants, d'himnes i danses. Moltes i moltes vegades els iniciadors d'aquestes explosions d'entusiasme eren persones que dies abans lluitaven pel manteniment d'un règim oposat. Això fou la causa de que el poble no pogués desplegar els seus potents braços, ja que si tots erem republicans per què havíem de fer justícia? Ordre, ens recomanaren ordre... i més ordre, ja que amb ell ens entendrem. Però han estat necessaris 5 anys i un 6 d'Octubre per a conèixer aquelles persones que a tot saben adaptar-se, així com un 16 de Febrer per a fer el que va deixar-se de fer en un 14 d'Abril.

Adolf Prat Sastreria, Teixits
CONFECCIONS **El Barato**